

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 811

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 17 august 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
D E C R E T E	
1.080. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2
1.081. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 290 din 17 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 ¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii.....	3–6
★	
Opinie separată	6–8
Decizia nr. 322 din 19 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 și ale art. 149 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	9–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.831. — Ordin al ministrului finanțelor pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 2.007/2008 privind aprobarea componentei Comisiei pentru autorizarea operatorilor economici din domenii cu reglementări specifice și a Regulamentului de organizare și funcționare a acesteia, precum și a Criteriilor referitoare la autorizarea funcționării unităților emitente de tichete	11–15
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI	
1.438. — Decizie pentru aprobarea modalității de alocare transfrontalieră a costurilor aferente proiectului de interes comun nr. 6.20.4 — „Unitate de stocare Depomureș, România”, parte a grupului de proiecte 6.20 — Creșterea capacității de stocare în Europa de Sud-Est, inițiat de Societatea Comercială DEPOMUREȘ — S.A.	15

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.130/2022,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Silviu Florin Rusu, procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Ineu, delegat în funcția de prim-procuror la aceeași unitate de parchet, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 17 august 2022.
Nr. 1.080.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.129/2022,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Mihaela Marinescu, procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Brăila, delegată în funcția de procuror șef Secție urmărire penală la aceeași unitate de parchet, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 17 august 2022.
Nr. 1.081.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 290**

din 17 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii

Mona-Maria Pivniceru	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, excepție ridicată de Societatea European Profiles — S.A. din Atena, Grecia, în Dosarul nr. 2.371/3/2014* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 264D/2018.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 ianuarie 2022, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriaz, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea asupra cauzei pentru data de 24 februarie 2022, când, având în vedere imposibilitatea constituirii cvorumului legal de ședință, în temeiul dispozițiilor art. 51 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, a fost amânată pronunțarea pentru data de 17 martie 2022. La această dată, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea asupra cauzei pentru data de 6 aprilie 2022, când, pentru aceleași motive, s-a amânat pronunțarea pentru data de 28 aprilie 2022, respectiv 17 mai 2022, dată la care a fost pronunțată prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 29 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.371/3/2014*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de**

achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii. Excepția a fost ridicată de Societatea European Profiles — S.A. din Atena, Grecia, într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs prin care s-a solicitat casarea încheierii recurate și, rejudecând, admiterea excepției lipsei procedurii prealabile și respingerea acțiunii ca inadmisibilă, iar, în subsidiar, casarea sentinței recurate și, rejudecând, respingerea acțiunii ca nefondată.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că dispozițiile legale criticate, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015, sunt neconstituționale, deoarece calea de atac legală este, în temeiul Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, apelul, și nu recursul. Textul legal criticat trebuie interpretat în sensul că hotărârile pronunțate de tribunale cu privire la răspunderea contractuală în materie de achiziții publice sunt supuse căii de atac a apelului. O interpretare contrară, asemenea celei oferite de instanța supremă, ar determina ca prevederi abrogate să ultraactiveze, ceea ce contravine dreptului la un proces echitabil și încalcă principiul legalității și al securității juridice. Interpretarea dată de instanța supremă încalcă prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, precum și ale Legii nr. 76/2012 și îl privează pe justițiabil de un grad de jurisdicție.

5. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 20 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 3 decembrie 2015.

10. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 a fost abrogată prin art. 238 lit. a) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 23 mai 2016.

11. Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

12. Curtea va reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, care au următorul cuprins: „(1) *Hotărârea pronunțată în primă instanță poate fi atacată numai cu apel, în termen de 5 zile de la comunicare. Apelul se judecă de curtea de apel.*

(2) *Apelul nu suspendă executarea și se judecă de urgență și cu precădere.*

(3) *În cazul admiterii apelului, instanța de apel va rejudeca în toate cazurile litigiul în fond.”*

13. Prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și, în consecință, a stabilit că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, hotărârea pronunțată de către secția de contencios administrativ a tribunalului în procesele și cererile privind acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, precum și cele privind executarea, nulitatea, anularea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractelor de achiziție publică poate fi atacată numai cu recurs.”

14. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta referitoare la calitatea legii, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, astfel cum se interpretează potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție și prin prisma prevederilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenție.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că în jurisprudența sa a statuat, de principiu, că o decizie pronunțată într-un recurs în interesul legii (respectiv o hotărâre prealabilă pronunțată pentru dezlegarea unei chestiuni de drept) nu poate constitui *eo ipso* obiect al excepției de neconstituționalitate, deoarece instanța de contencios constituțional, în acord cu prevederile art. 146 din Legea fundamentală, nu are competența de a censura constituționalitatea hotărârilor judecătorești, indiferent că sunt pronunțate în dezlegarea unor pricini de drept comun ori în vederea interpretării și aplicării unitare a legii (Decizia nr. 409 din 4 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 27 noiembrie 2003). Însă interpretarea care se poate aduce normei juridice de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin deciziile în care soluționează recursuri în interesul legii, precum și prin hotărârile prealabile pronunțate pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să țină cont de exigența de ordin constituțional cuprinsă în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia în România respectarea Constituției și a supremației sale este obligatorie.

16. În prezenta cauză, se ridică problema dacă, prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a realizat o veritabilă interpretare a textului legal al art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 sub aspectul căii de atac ce poate fi exercitată împotriva hotărârilor pronunțate în prima instanță în materia achizițiilor publice.

17. Astfel, Curtea reține că prin decizia menționată, instanța supremă a stabilit că prevederile art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, modificată prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 10 decembrie 2012, aprobată prin Legea nr. 193/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 28 iunie 2013, reglementează calea de atac a recursului.

18. Prin urmare, Curtea constată că prin această decizie, instanța supremă, în exercitarea competenței sale specifice de soluționare a recursurilor în interesul legii, reglementată de art. 126 alin. (3) din Constituție și transpusă în cadrul legislației infraconstituționale prin art. 514 din Codul de procedură civilă, a dat dezlegare unei probleme de drept, care nu vizează conținutul normativ propriu-zis al dispoziției legale criticate.

19. În acest sens, Curtea observă că art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, modificată prin Legea nr. 76/2012, prevedea că:

„(1) *Hotărârea pronunțată în primă instanță poate fi atacată numai cu apel, în termen de 5 zile de la comunicare. Apelul se judecă de curtea de apel.*

(2) *Apelul nu suspendă executarea și se judecă de urgență și cu precădere.*

(3) *În cazul admiterii apelului, instanța de apel va rejudeca în toate cazurile litigiul în fond.”*

20. Art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 10 decembrie 2012, prevedea că:

„(1) *Hotărârea pronunțată în primă instanță poate fi atacată numai cu recurs, în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul se judecă de Secția contencios administrativ și fiscal a curții de apel.*

(2) *Abrogat.*

(3) În cazul admiterii recursului, instanța de recurs, modificând sau casând sentința, va rejudeca în toate cazurile litigiul în fond.”

21. Legea nr. 193/2013 de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2012, deși modifică o serie de prevederi din aceasta, nu operează nicio intervenție asupra art. 287¹⁶.

22. Având în vedere cele de mai sus, Curtea observă că, în ambele variante redacționale, art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 prevede în mod clar calea de atac ce poate fi exercitată, respectiv apel, sub imperiul modificării aduse prin Legea nr. 76/2012, sau recurs, sub imperiul modificării operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012. Așadar, textul legal în discuție nu ridică probleme de interpretare sub acest aspect, conținutul său normativ fiind neechivoc în ceea ce privește calea de atac, dar și în ceea ce privește soluția pe care o poate pronunța instanța de control judiciar. În acest context, prin hotărârea criticată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a interpretat o problemă de drept generată de omisiunea legiuitorului de a corela dispoziția legală care stabilește competența materială a instanțelor de contencios administrativ (tribunale și curți de apel) cu calea de atac specifică, dublată de o tehnică legislativă contrară normelor de tehnică legislativă (a se vedea paragraful 21 din Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015, pronunțată de instanța supremă).

23. Or, identificarea textelor de lege în vigoare, incidente într-un anumit domeniu la un moment dat, și coroborarea acestora în funcție de aprecierea rangului actului normativ din care norma juridică incidentă face parte, urmate de interpretarea și aplicarea acestora în cazuri concrete, caracterizate prin împrejurări de fapt proprii, reprezintă operațiuni ce intră în competența judecătorului *a quo* (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 796 din 27 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 11 decembrie 2012). În cazul în care nu există un punct de vedere unitar, pentru a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, subiectele prevăzute de art. 514 din Codul de procedură civilă au posibilitatea de a promova un recurs în interesul legii, solicitând Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești, ceea ce s-a întâmplat și în prezenta cauză, având în vedere că unele instanțe judecătorești au calificat calea de atac ca fiind recursul, apreciind că dispoziția vizând calea de atac a apelului din Legea nr. 76/2012 nu a intrat niciodată în vigoare (paragraful 3 din Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015), iar alte instanțe judecătorești au considerat calea de atac ca fiind apelul (paragraful 8 din Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015).

24. Așadar, Curtea reține că prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015 pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a intervenit asupra textului legal în vederea interpretării lui *stricto sensu* și a stabilirii, în concret, a unui anumit sens în funcție de anumite situații și soluții jurisprudențiale diferite, ci a identificat și stabilit care dintre formele acestuia este în vigoare, ținând cont de succesiunea în timp a momentelor intrării în vigoare a actelor modificatoare (în același sens sunt Decizia nr. 212 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 371 din 21 iunie 2013, Decizia nr. 466 din 14 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2014, sau Decizia nr. 491 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 24 ianuarie 2014, prin care Curtea a analizat situația în care decizia instanței supreme nu conține indicații de interpretare cu

caracter normativ, ci constituie o soluție jurisprudențială obligatorie pentru instanțele judecătorești prin care se face aplicarea legii speciale, în virtutea principiului *specialia generalibus derogant*). Așadar, prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a analizat succesiunea în timp a unor acte normative pentru a stabili calea de atac ce poate fi formulată în litigiile din materia achizițiilor publice.

25. În acest context, Curtea constată că în prezenta cauză nu se critică faptul că unui anumit text legal i s-a impus un sens contrar Legii fundamentale, ci este criticată însăși dezlegarea dată problemelor de drept judecate prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015, aspect sub care excepția de neconstituționalitate apare ca fiind inadmisibilă, întrucât o hotărâre judecătorească, fie ea pronunțată chiar de instanța supremă pentru dezlegarea unor probleme de drept, nu intră în sfera actelor sau dispozițiilor normative susceptibile de control constituțional.

26. Referitor la instituția juridică a recursului în interesul legii, Curtea a reținut, în jurisprudența menționată, că aceasta contribuie la asigurarea respectării principiului securității juridice și a preeminenței dreptului, în vederea înlăturării unei justiții unice, imparțiale și egalitare, în acord cu prevederile art. 124 alin. (2) din Constituție.

27. În acest sens, în scopul asigurării unei jurisprudențe unitare, rolul instanței supreme în cadrul sistemului judiciar național este unul esențial, acesta fiind subliniat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 6 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Beian împotriva României* (nr. 1), paragraful 37, prin care s-a statuat că, deși divergențele de jurisprudență constituie, prin natura lor, consecința inerentă a oricărui sistem judiciar care se bazează pe un ansamblu de instanțe de fond având competență în raza lor teritorială, rolul unei instanțe supreme este să regleze aceste contradicții de jurisprudență.

28. Reglementat prin art. 514 și următoarele din noul Cod de procedură civilă, recursul în interesul legii este acel mijloc procesual prin care se urmărește realizarea unei jurisprudențe unitare atunci când se constată că, prin hotărâri judecătorești irevocabile, respectiv definitive — în sistemul noului Cod de procedură civilă —, s-au dat dezlegări diferite aceleiași chestiuni/probleme de drept. Cu alte cuvinte, scopul recursului în interesul legii este acela de a înlătura o practică neunitară a instanțelor judecătorești, prin pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei decizii prin care dezlegarea dată chestiunilor/problemele de drept judecate devine obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

29. Cu privire la activitatea de interpretare a legii, realizată de către Înalta Curte de Casație și Justiție cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, Curtea a reținut că, în acest caz, instanța supremă desfășoară o activitate care este parte integrantă a procesului de aplicare a dreptului, iar în ceea ce privește sensul interpretării cazuale, realizate de instanțele de judecată sau de autoritățile administrative în procesul aplicării dreptului, s-a arătat că, în cadrul acesteia, organul de interpretare este ținut să clarifice cu toată precizia sensul noimei juridice și să stabilească compatibilitatea acesteia în raport cu o anumită situație de fapt (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 491 din 21 noiembrie 2013, precitată).

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, excepție ridicată de Societatea European Profiles — S.A. din Atena, Grecia, în Dosarul nr. 2.371/3/2014* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 mai 2022.

PREȘEDINTE

pentru prof. univ. dr. **MONA-MARIA PIVNICERU**,
în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă
coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea
și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția adoptată — cu majoritate de voturi — prin Decizia nr. 290 din 17 mai 2022, considerăm că excepția de neconstituționalitate trebuia admisă și constatată neconstituționalitatea dispozițiilor art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, pentru argumentele ce urmează a fi expuse.

Curtea Constituțională este competentă să verifice constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretările consacrate prin recursurile în interesul legii, exercitându-și astfel rolul său constituțional de a veghea ca un text legal să nu se aplice în limite ce ar putea intra în coliziune cu Legea fundamentală.

Raportând considerentele Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii nr. 20 din 5 octombrie 2015 la normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative reglementate prin Legea nr. 24/2000, Curtea trebuia să constate că prin interpretarea dată nu a fost respectată competența de legiferare a Parlamentului prevăzută de art. 61 din Constituție, iar instanța supremă nu s-a încadrat în limitele competenței sale constituționale, de interpretare și aplicare unitară a legii, prevăzută de art. 126 alin. (3) din Constituție.

Astfel, analizând succesiunea în timp a adoptării actelor normative se observă că **la data de 30 mai 2012 a fost publicată Legea nr. 76/2012** pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, **act normativ care urma să intre în vigoare odată cu Codul de procedură civilă, respectiv la data de 1 septembrie 2012.** Prin titlul IV al Legii nr. 76/2012 au fost modificate și completate o serie de legi speciale, printre care și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, astfel încât prin art. 61 pct. 4 al legii a fost modificat art. 287¹⁶ din ordonanța de urgență în sensul stabilirii căii de atac a apelului în litigiile din materia achizițiilor publice.

Legea nr. 76/2012 nu a modificat, însă, și instanța competentă să judece în primă instanță litigiile în materia achizițiilor publice, întrucât art. 286 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 prevedea, la acea dată, că litigiile la care face referire se soluționează de către secția comercială a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante. Prin urmare, soluția normativă referitoare la calea de atac se corobora cu dispoziția din actul modificat referitoare la instanța competentă să soluționeze în primă instanță.

La 6 luni de la publicarea Legii nr. 76/2012, dar anterior intrării în vigoare a acesteia, a fost publicată, **la 10 decembrie 2012, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012** pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 10 decembrie 2012, ordonanță de urgență **care a intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 2013.**

Prin **art. I pct. 68** din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012 a fost modificat art. 286 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 în sensul stabilirii competenței secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în circumscripția

căruia se află sediul autorității contractante de a soluționa procesele și cererile privind acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, precum și cele privind executarea, nulitatea, anularea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractelor de achiziție publică, iar prin **art. I pct. 71** a modificat art. 287¹⁶ în sensul stabilirii **recursului** ca fiind calea de atac ce poate fi formulată împotriva hotărârilor tribunalului.

Ulterior, **la data de 15 februarie 2013, a intrat în vigoare Legea nr. 76/2012**, care, astfel cum am arătat mai sus, a modificat art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 în sensul că **apelul** este cale de atac ce poate fi formulată împotriva hotărârilor pronunțate de instanța competentă să soluționeze litigiile prevăzute la art. 286 din aceeași ordonanță de urgență.

În concluzie, în perioada **1 ianuarie 2013 — 15 februarie 2013** și-au produs efectele prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2012, atât sub aspectul instanței competente să soluționeze litigiile în materia achizițiilor publice — secția de contencios administrativ a instanței judecătorești, cât și al căii de atac ce poate fi formulată în aceste litigii — recursul. Însă, după această dată, odată cu Legea nr. 76/2012 a intrat în vigoare și modificarea dispozițiilor art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, în sensul stabilirii căii de atac **a apelului** în litigiile din materia achizițiilor publice.

Prin urmare, începând cu data de 15 februarie 2013, dispozițiile modificatoare cuprinse în Legea nr. 76/2012 au fost integrate în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, întrucât de la data intrării în vigoare a actului modificator, prevederile sale se integrează în actul modificat și iau locul dispozițiilor normative din actul de bază supus modificării. Așadar, având în vedere că actul modificat și actul modificator nu au o existență separată, art. 61 pct. 4 din Legea nr. 76/2012 a modificat art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, astfel cum acesta a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012. Ca atare, începând cu 15 februarie 2013, calea de atac ce poate fi formulată este apelul și nu recursul.

Ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 76/2012, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012 a fost aprobată cu modificări prin **Legea nr. 193/2013**, care a fost **publicată la data de 28 iunie 2013 și a intrat în vigoare, la 3 zile de la publicare, respectiv la 1 iulie 2013**. Astfel, la aproximativ 5 luni de la intrarea în vigoare a Legii nr. 76/2012, Legea nr. 193/2013 a aprobat și a adus o serie de modificări Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2012, însă nu a prevăzut nicio modificare referitoare la instanța competentă sau la calea de atac din materia analizată.

Dispozițiile modificatoare au fost introduse în proiectul legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2012 la Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională. În dreptul pct. 74 (cu privire la art. I pct. 68 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012 **referitor la competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului**) și al pct. 77 (cu privire la art. I pct. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012 **referitor la calea de atac a recursului**) din Raportul comun înlocuitor asupra proiectului de lege al Comisiei pentru industrii și servicii și al Comisiei juridice, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților a fost trecută mențiunea „**Nemodificat**”.

Or, omițând faptul că în vigoare este art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 76/2012, prin care se stabilea calea de atac a apelului, legiuitorul, prin adoptarea Legii nr. 193/2013, a creat falsa impresie că în fondul activ al legislației este art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, astfel cum a

fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012, care stabilea calea de atac a recursului. În realitate, astfel cum am menționat, de la data intrării în vigoare a actului modificator, prevederile sale se integrează în actul modificat și iau locul dispozițiilor normative din actul de bază supus modificării. O reintroducere în fondul activ al legislației putea avea loc doar prin manifestarea expresă a legiuitorului.

Aprobarea prin lege a unei ordonanțe de urgență nu repune în vigoare in corpore prevederile acesteia, ci trebuie să țină cont de realitatea normativă existentă la momentul adoptării actului de aprobare.

În concluzie, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2012 și a Legii de aprobare nr. 193/2013, legiuitorul și-a materializat intenția de a modifica instanța competentă, însă, referitor la calea de atac ce poate fi exercitată în litigiile din materia achizițiilor publice, a ignorat faptul că, încă din 30 mai 2012, în Monitorul Oficial era publicată Legea nr. 76/2012 care prevedea o soluție legislativă contrară, și care urma să intre în vigoare, inițial, la 1 februarie 2013, și ulterior, la 15 februarie 2013.

Deși avea toate premisele cunoașterii existenței unei reglementări contrare, legiuitorul nu a procedat la abrogarea acesteia, prin utilizarea mecanismului prevăzut de art. 58 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 potrivit căruia „*în situații temeinic justificate, prin excepție de la prevederile alin. (1), actele normative de importanță și complexitate deosebită pot fi modificate, completate sau, după caz, abrogate de autoritatea emitentă și în perioada cuprinsă între data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, și data prevăzută pentru intrarea lor în vigoare, cu condiția ca intervențiile propuse să intre în vigoare la aceeași dată cu actul normativ supus evenimentului legislativ.*”

Nici după intrarea în vigoare a Legii nr. 76/2012, la 15 februarie 2013, legiuitorul nu a intervenit să corecteze această inadvertență legislativă, deși avea obligația să prevadă norme prin care, potrivit art. 16 din Legea nr. 24/2000, să asigure asanarea legislației.

În continuare, referitor la instanța competentă să soluționeze litigiile din materia achizițiilor publice, **în privința art. 286 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006**, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 68 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012, nu devin incidente dispozițiile art. 83 lit. k) din Legea nr. 76/2012 potrivit căruia „*La data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă se abrogă: [...] k) orice alte dispoziții contrare, chiar dacă sunt cuprinse în legi speciale.*”

La momentul adoptării sale Legea nr. 76/2012 a modificat art. 286 alin. (2) însă nu a modificat alin. (1) al acestui articol din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, astfel încât acesta stabilea competența de soluționare în favoarea secției comerciale a tribunalului.

Până la intrarea în vigoare a Legii nr. 76/2012, a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012 care prin art. I pct. 68 a modificat art. 286 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 și stabilit competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante de a soluționa procesele și cererile privind acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, precum și cele privind executarea, nulitatea, anularea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractelor de achiziție publică.

Or, potrivit art. 67 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 „*În cazuri deosebite, în care la elaborarea și adoptarea unei reglementări nu a fost posibilă identificarea tuturor normelor contrare, se poate prezuma că acestea au făcut obiectul modificării, completării ori abrogării lor implicite.*” **Deși Ordonanța de**

urgență a Guvernului nr. 77/2012 nu exista în realitatea juridică la data elaborării, adoptării și publicării Legii nr. 76/2012, până la intrarea în vigoare a acesteia din urmă legiuitorul avea posibilitatea identificării normei contrare și să o abroge explicit prin mecanismul art. 58 din Legea nr. 24/2000.

Nu se poate accepta ideea abrogării implicite a art. I pct. 68 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012 prin care a fost stabilită instanța competentă, întrucât legiuitorul trebuia să transforme această abrogare implicită într-una expresă având în vedere că art. 67 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 prevede că „în cadrul atribuțiilor sale Consiliul Legislativ are obligația să identifice toate dispozițiile legale care au suferit evenimentele legislative implicite și să propună Parlamentului și, respectiv, Guvernului măsurile necesare de modificare, completare sau abrogare expresă a acestora.”

Mai mult, potrivit art. 67 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 „evenimentele legislative implicite nu sunt recunoscute în cazul actelor normative speciale ale căror dispoziții nu pot fi socotite modificate, completate sau abrogate nici prin reglementarea generală a materiei, decât dacă acest lucru este exprimat expres.”

Prin urmare, din acest joc al normelor legale și din cauza pasivității legiuitorului în armonizarea legislației rezultă că în fondul activ al legislației se aflau art. 286 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 68 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 193/2013 și art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, astfel cum a fost modificat prin art. 61 pct. 4 din Legea nr. 76/2012.

Potrivit acestor norme legale instanța competentă să soluționeze litigiile în materia achizițiilor publice este secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, iar calea de atac ce poate fi exercitată este apelul.

Contrar concluziei de mai sus, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii a considerat că în realitatea juridică există în vigoare două texte care reglementează diferit calea de atac, prin care s-a creat un paralelism legislativ (paragraful 35 din Decizia nr. 20/2015) și a urmărit identificarea unei modalități de rezolvare a antinomiei juridice (paragraful 36 din Decizia nr. 20/2015).

Așadar, ca urmare a raționamentului expus pe larg în considerentele Deciziei nr. 20 din 5 octombrie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2012, aprobată prin Legea nr. 193/2013 este în fondul activ al legislației (paragraful 39) și a stabilit că recursul este calea de atac ce poate fi exercitată.

Or, în realitate, prin această interpretare instanța supremă a modificat soluția legislativă a normei legale în vigoare prin repunerea în vigoare a unui text legal anterior care și-a pierdut definitiv existența de sine stătătoare. Acest procedeu este de resortul legiuitorului care are competență exclusivă în reglementarea normelor de procedură și implică intervenția expresă a acestuia în modificarea normei legale prin reglementarea unei noi soluții legislative.

Prin urmare, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să soluționeze recursul în interesul

legii și-a depășit competența de interpretare prevăzută de art. 126 alin. (3) din Constituție și a intervenit în competența de legiferare a Parlamentului prevăzută de art. 126 alin. (2) din Constituția, consecința fiind înfrângerea principiului separației puterilor în stat prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituție.

Demersul Înaltei Curți de Casație și Justiție de a corecta, pe calea recursului în interesul legii, vicii de tehnică legislativă care au afectat procedura modificării unor acte normative, și de a repune în vigoare acte care își încetaseră aplicarea contravine dispozițiilor constituționale. Așadar, interpretarea dată prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii **este neconstituțională.**

În continuare, Curtea trebuia să stabilească dacă conținutul normativ al textului criticat, în forma avută după eliminarea interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție, este conform dispozițiilor Constituției, având în vedere că există o neconcordanță între competența materială a primei instanțe și calea de atac ce poate fi exercitată împotriva hotărârilor pronunțate de aceasta.

Rațiunea pentru care legiuitorul a prevăzut calea de atac a apelului în materia achizițiilor publice a fost aceea că competența de soluționare a acestor litigii, la data adoptării Legii nr. 76/2012, era atribuită instanțelor comerciale, iar nu celor de contencios administrativ, pentru care recursul este calea de atac unică.

Astfel, la 15 februarie 2013, ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 76/2012, s-a ajuns în situația ca secțiile de contencios administrativ și fiscal ale instanțelor judecătorești să judece apelurile formulate împotriva hotărârilor pronunțate în prima instanță, cale de atac care este străină materiei contenciosului administrativ.

Prin urmare, având în vedere că există o necorelare între instanța competentă să judece potrivit regulilor de contencios administrativ și folosirea căii de atac a apelului care vizează alte domenii, dispozițiile art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 în redactarea avută după îndepărtarea interpretării date prin Decizia pronunțată în soluționarea recursului în interesul Legii nr. 20/2015 sunt neconstituționale fiind de natură să determine apariția unor situații de incoerență și instabilitate circumscrise contextului normativ existent în perioada de activitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 (2013—2016), contrare principiului securității raporturilor juridice prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție.

În consecință, Curtea trebuia să admită excepția de neconstituționalitate și să constate că:

— **Dispozițiile art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, în interpretarea dată prin Decizia nr. 20 din 5 octombrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii este neconstituțională.**

— **Dispozițiile art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 76/2012, sunt neconstituționale.**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 322

din 19 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 și ale art. 149 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriază.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 și ale art. 149 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Marcel Paraschiv în Dosarul nr. 4.622/3/2019 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.129D/2020.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției și se constată lipsa celeilalte părți, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care, după ce relatează aspecte ale situației de fapt ce a generat litigiul în care a ridicat excepția, arată că prevederile criticate sunt neconstituționale întrucât nu reglementează și o excepție, aplicabilă situației sale particulare, de la regula pe care o instituie. Astfel, autorul susține că nu își putea programa concediul de odihnă întrucât se afla în litigiu cu angajatorul, având și contractul de muncă desfăcut.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că, întrucât reglementarea criticată nu instituie nicio excepție, nu se încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție. Autorul excepției, în realitate, invocă o omisiune legislativă sau ridică o problemă de interpretare a legii de către organele abilitate, Curtea Constituțională neputându-se pronunța sub acest aspect.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 1 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 4.622/3/2019, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 și ale art. 149 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**. Excepția a fost ridicată de Marcel Paraschiv într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni privind răspunderea disciplinară.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele criticate încalcă principiul previzibilității legii, deoarece nu sunt precizate condițiile în care angajatul concediat nelegal și reintegrat printr-o hotărâre judecătorească definitivă poate beneficia de dreptul constituțional la concediu de odihnă în natură pentru perioada de referință, respectiv de la emiterea deciziei nelegale de

concediere și până la reintegrarea efectivă în muncă. Cu toate că într-o interpretare obiectivă a celorlalte dispoziții legale angajatorul vinovat nu are posibilitatea să cenzureze hotărârea judecătorească definitivă, fiind obligat să acorde imediat angajatului concediat nelegal concediul de odihnă în natură la cererea acestuia, având în vedere și dispozițiile art. 287 din Codul penal, invocarea de către angajator a art. 148 și 149 din Codul muncii creează, totuși, o aparență de legalitate refuzului de a pune în executare hotărârea judecătorească cu privire la acordarea concediului de odihnă în natură pentru perioada în care angajatul a fost concediat nelegal, perioadă în care s-a aflat în imposibilitatea obiectivă de a-și programa concediul de odihnă.

7. Dispozițiile criticate nu stabilesc o soluție precisă pentru situația salariatului reintegrat în muncă, în urma anulării deciziei de concediere printr-o hotărâre judecătorească definitivă care, implicit, a condus la repunerea în situația anterioară. În acest fel, legiuitorul oferă angajatorului posibilitatea să încalce în continuare drepturile salariatului prin refuzul de a-i acorda concediul de odihnă în natură, motivat de neprogramarea acestuia (în sprijin invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.267 din 27 septembrie 2011). Astfel, legiuitorul a creat premisa aplicării unui tratament discriminatoriu angajatului concediat nelegal, reintegrat, în raport cu ceilalți angajați care au beneficiat de concediu de odihnă în natură, fiind, practic, permisă hărțuirea acestuia de către angajator.

8. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că nu există o discriminare între contestatar și ceilalți angajați ai aceluiași angajator, deoarece nu s-a dovedit că unui alt angajat aflat în aceeași situație cu contestatarul (respectiv reintegrat în urma pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive) i s-a acordat concediu de odihnă anterior reîncepterii activității ca urmare a reintegrării.

9. De asemenea, instanța apreciază că nu este aplicabilă Decizia Curții Constituționale nr. 1.267 din 27 septembrie 2011, având în vedere că aceasta se referă la modalitatea în care se poate realiza repunerea în situația anterioară, respectiv prin plata de către angajator a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul, cu sau fără reintegrare. Pe de altă parte, instanța apreciază că plata și a celorlalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul vizează drepturi bănești care intră în componenta salarială și nu acordarea altor drepturi, precum cel la concediu de odihnă acordat în natură.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul, președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 148 și ale art. 149 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, care au următorul conținut:

— Art. 148: „(1) Efectuarea concediului de odihnă se realizează în baza unei programări colective sau individuale stabilite de angajator cu consultarea sindicatului sau, după caz, a reprezentanților salariaților, pentru programările colective, ori cu consultarea salariatului, pentru programările individuale. Programarea se face până la sfârșitul anului calendaristic pentru anul următor.

(2) Prin programările colective se pot stabili perioade de concediu care nu pot fi mai mici de 3 luni pe categorii de personal sau locuri de muncă.

(3) Prin programare individuală se poate stabili data efectuării concediului sau, după caz, perioada în care salariatul are dreptul de a efectua concediul, perioadă care nu poate fi mai mare de 3 luni.

(4) În cadrul perioadelor de concediu stabilite conform alin. (2) și (3) salariatul poate solicita efectuarea concediului cu cel puțin 60 de zile anterioare efectuării acestuia.

(5) În cazul în care programarea concediilor se face fracționat, angajatorul este obligat să stabilească programarea astfel încât fiecare salariat să efectueze într-un an calendaristic cel puțin 10 zile lucrătoare de concediu neîntrerupt.”

— Art. 149: „Salariatul este obligat să efectueze în natură concediul de odihnă în perioada în care a fost programat, cu excepția situațiilor expres prevăzute de lege sau atunci când, din motive obiective, concediul nu poate fi efectuat.”

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale

ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul român, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 41 alin. (2) privind dreptul la măsuri de protecție socială, ale art. 148 alin. (2) referitor la prioritatea de aplicare a dreptului Uniunii Europene, precum și prevederilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în realitate, autorul ridică o chestiune de interpretare și aplicare a art. 148 și 149 din Codul muncii. Autorul excepției nu critică prevederile legale însele, adică cele două norme juridice și soluția legislativă reglementată. Dimpotrivă, autorul excepției se referă în mod exclusiv la o situație particulară, respectiv la litigiul pe care l-a declanșat și câștigat împotriva angajatorului său. Astfel, el este nemulțumit că cele două texte legale nu dau un răspuns precis la situația sa particulară. Curtea reține, însă, că un asemenea demers nu poate face obiectul unei excepții de neconstituționalitate, ci, eventual, al analizei instanțelor judecătorești, investite cu soluționarea unui litigiu căruia să îi fie aplicabile respectivele prevederi legale (a se vedea în acest sens Decizia nr. 17 din 14 ianuarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 20 mai 2021, paragraful 65).

16. Curtea reține că orice normă juridică, inclusiv art. 148 și 149 din Codul muncii, este caracterizată de trăsături precum impersonalitate, generalitate sau caracter abstract, revenind instanțelor judecătorești rolul de a încadra situația particulară a justițiabililor în ipoteza acesteia. Într-adevăr, așa cum a reținut Curtea Constituțională în Decizia nr. 17 din 14 ianuarie 2021, paragrafele 66—68, *înfăptuirea justiției*, în înțelesul dat acestei noțiuni de art. 124 din Constituție, nu se reduce la un proces mecanic de aplicare a unor norme juridice clare la situații de fapt la fel de clare. Judecătorul, supunându-se numai legii, în conformitate cu art. 124 alin. (1) din Constituție, are, potrivit art. 4 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, obligația/dreptul de a asigura supremația acesteia indiferent că este neclară ori incompletă, de a o interpreta și de a o aplica, în caz contrar fiind pasibil de denegare de dreptate.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 și ale art. 149 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Marcel Paraschiv în Dosarul nr. 4.622/3/2019 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,

Cosmin-Marian Văduva

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 2.007/2008 privind aprobarea componenței Comisiei pentru autorizarea operatorilor economici din domenii cu reglementări specifice și a Regulamentului de organizare și funcționare a acestuia, precum și a Criteriilor referitoare la autorizarea funcționării unităților emitente de tichete

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (7), (8) și (13) și ale art. 8 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/2022 privind unele măsuri necesare în vederea implementării Fondului de ajutor european destinat celor mai defavorizate persoane, decontarea unor cheltuieli privind sprijinirea refugiaților din Ucraina, precum și acordarea de granturi din fonduri externe nerambursabile pentru investiții destinate re tehnologizării IMM-urilor,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 2.007/2008 privind aprobarea componenței Comisiei pentru autorizarea operatorilor economici din domenii cu reglementări specifice și a Regulamentului de organizare și funcționare a acestuia, precum și a Criteriilor referitoare la autorizarea funcționării unităților emitente de tichete, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 9 iulie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 52, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 52. — (1) Modelul autorizației de funcționare emise unităților emitente de vouchere de vacanță, de tichete sociale pentru grădiniță, de tichete sociale pe suport electronic pentru mese calde, de tichete sociale pe suport electronic pentru sprijin educațional, de vouchere pe suport hârtie acordate în vederea achiziționării de echipamente sportive pentru încurajarea și sprijinirea copiilor în vederea practicării sportului de performanță, de tichete sociale pe suport electronic pentru produse alimentare și mese calde, precum și de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți este prevăzut în anexa nr. 13.”

2. La articolul 52, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Direcția de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor cu atribuții de management al domeniilor reglementate specific va alocă fiecărei autorizații de funcționare un cod de autorizare, ținând un registru special în acest sens, care va avea următoarea configurație:

RO 123 XX 00000, unde:

— RO reprezintă codul ISO al țării;

— 123 reprezintă o secvență numerică de 3 caractere pentru identificarea unității emitente;

— XX — secvență ce reprezintă tipul activității autorizate, respectiv: VH — vouchere de vacanță pe suport hârtie, VE — vouchere de vacanță pe suport electronic, TG — tichete sociale pentru grădiniță, MC — tichete sociale pe suport electronic pentru mese calde, SE — tichete sociale pe suport electronic pentru sprijin educațional, PA — tichete sociale pe suport electronic pentru produse alimentare și mese calde, NN — tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți;

— 00000 reprezintă o secvență de 5 caractere pentru identificarea numărului de autorizații alocate unei unități emitente.”

3. Articolul 54 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 54. — În vederea verificării îndeplinirii condiției prevăzute în anexa nr. 12 pct. 7, în anexa nr. 14 pct. 4, în anexa nr. 15 pct. 5, în anexa nr. 16 pct. 5, în anexa nr. 18 pct. 5, în anexa nr. 19 pct. 5, respectiv în anexa nr. 20 pct. 5, se solicită organului fiscal competent din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală certificatul de atestare fiscală al unității emitente, din care să rezulte că nu înregistrează obligații fiscale restante existente în evidențele fiscale, de către direcția de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor cu atribuții de management al domeniilor reglementate specific. Solicitarea eliberării certificatului de atestare fiscală, precum și transmiterea acestuia se pot efectua și prin mijloace electronice de transmitere la distanță, conform procedurii pentru solicitarea certificatului de atestare fiscală, aprobată prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 664/2012 privind autorizarea și/sau înregistrarea entităților care desfășoară activități de schimb valutar pe teritoriul României, altele decât cele care fac obiectul supravegherii Băncii Naționale a României, cu modificările și completările ulterioare, care se aplică în mod corespunzător în funcție de tipul de activitate pentru care se solicită autorizație, respectiv pentru activitatea de emiteri de vouchere de vacanță, de tichete sociale pentru grădiniță, de tichete sociale pe suport electronic pentru mese calde, de tichete sociale pe suport electronic pentru sprijin educațional, de vouchere pe suport hârtie acordate în vederea achiziționării de echipamente sportive pentru încurajarea și sprijinirea copiilor în vederea practicării sportului de performanță, de tichete sociale pe suport electronic pentru produse alimentare și mese calde, precum și de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți.”

4. Articolul 56 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 56. — În vederea verificării de către direcția de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor cu atribuții de management al domeniilor reglementate specific a îndeplinirii condițiilor prevăzute în anexa nr. 12 pct. 1—3, în anexa nr. 14 pct. 1 și 2, în anexa nr. 15 pct. 1—3, în anexa nr. 16 pct. 1—3, în anexa nr. 18 pct. 1, în anexa nr. 19 pct. 1—3, respectiv în anexa nr. 20 pct. 1—3, aceasta solicită prin serviciul ONRC — Recom ONLINE certificatul constatator din care să rezulte capitalul social sau de dotare, după caz, subscris și vărsat, asociații, obiectul de activitate (operațiuni care privesc emiterea și gestionarea tichetelor cod CAEN 1812 și/sau cod CAEN 6612) și administratorii.”

5. Articolul 57 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 57. — În vederea verificării îndeplinirii condițiilor prevăzute în anexa nr. 12 pct. 4 lit. c), pct. 5 lit. c), în anexa nr. 14 pct. 3 lit. c), în anexa nr. 15 pct. 4 lit. c), în anexa nr. 16 pct. 4 lit. c), în anexa nr. 18 pct. 4 lit. c), în anexa nr. 19 pct. 4 lit. c), respectiv în anexa nr. 20 pct. 4 lit. c), în cazul în care spațiul distinct este asigurat prin furnizor, și nu direct de către unitatea emitentă, în contractele încheiate între operatorii economici care solicită autorizarea ca unitate emitentă de tichete și operatorii economici care furnizează spațiul este obligatorie existența unei clauze exprese care prevede permiterea accesului echipei de specialiști prevăzute de prezentul ordin în spațiul respectiv.”

6. Articolul 58 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 58. — Verificarea îndeplinirii condiției prevăzute în anexa nr. 12 pct. 71, în anexa nr. 14 pct. 5, în anexa nr. 15 pct. 6, în anexa nr. 16 pct. 6, în anexa nr. 18 pct. 6, în anexa nr. 19 pct. 6, respectiv în anexa nr. 20 pct. 6 se face de către persoana desemnată din cadrul direcției de specialitate din Ministerul Finanțelor cu atribuții de management al domeniilor reglementate specific, în baza accesului direct la informațiile privind cazierul fiscal al operatorului economic, administratorului/directorului economic și/sau financiar al acestuia, cuprinse în cazierul fiscal național gestionat de Ministerul Finanțelor, prin intermediul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, conform legislației în vigoare.”

7. Articolul 510 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 510. — Unitatea care solicită autorizație de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru mese calde, de tichete sociale pe suport electronic pentru sprijin educațional, de tichete sociale pe suport electronic pentru produse alimentare și mese calde, respectiv de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, după caz, este obligată să dovedească, în termen de maximum 15 zile de la data la care i-a fost atribuit de către Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene contractul de achiziție publică pentru emiterea tichetelor sociale pe suport electronic pentru mese calde, pentru emiterea tichetelor sociale pe suport electronic pentru sprijin educațional, pentru emiterea tichetelor sociale pe suport electronic pentru produse alimentare și mese calde, respectiv pentru emiterea tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, după caz, sub sancțiunea retragerii autorizației, îndeplinirea condiției prevăzute la pct. 2 din anexa nr. 15, la pct. 2 din anexa nr. 16, la pct. 2 din anexa nr. 19, respectiv la pct. 2 din anexa nr. 20, după caz. Dispozițiile pct. 3 din anexa nr. 15, ale pct. 3 din anexa nr. 16, ale pct. 3 din anexa nr. 19, respectiv ale pct. 3 din anexa nr. 20, după caz, se aplică în mod corespunzător.”

8. Articolul 512 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 512. — În situația în care un operator economic deține autorizație de funcționare, aflată în termen de valabilitate, ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru mese calde, nu este necesară parcurgerea procedurii prevăzute de prezentul ordin și pentru obținerea autorizației de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru sprijin educațional și, respectiv, pentru obținerea autorizației de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți. Anterior începerii activității, operatorul economic are obligația de a notifica Ministerul Finanțelor cu privire la intenția de a obține autorizație de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru sprijin educațional și, respectiv, ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți.”

9. Articolul 513 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 513. — Autorizația de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru sprijin educațional, precum și autorizația de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, obținute ca

urmare a notificării prevăzute la art. 512, au aceeași valabilitate cu cea a autorizației de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru mese calde, pentru care a fost parcursă procedura de autorizare prevăzută de prezentul ordin. Unitatea emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru sprijin educațional, precum și unitatea emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți solicită reautorizarea cu cel puțin 45 de zile calendaristice înainte de data expirării autorizației de funcționare obținute în urma notificării.”

10. După articolul 518 se introduce un nou articol, articolul 519, cu următorul cuprins:

„Art. 519. — Se aprobă Criteriile de autorizare a funcționării unităților emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, prevăzute în anexa nr. 20.”

11. După articolul 519 se introduce un nou articol, articolul 520, cu următorul cuprins:

„Art. 520. — Se aprobă Procedura de notificare a intenției de a obține autorizație de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, prevăzută în anexa nr. 21.”

12. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Anexele nr. 1—21 fac parte integrantă din prezentul ordin.”

13. În anexa nr. 2, articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Autorizarea funcționării unităților emitente de vouchere de vacanță, a unităților emitente de tichete sociale pentru grădiniță, a unităților emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru mese calde, a unităților emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru sprijin educațional, a unităților emitente de vouchere pe suport hârtie acordate în vederea achiziționării de echipamente sportive pentru încurajarea și sprijinirea copiilor în vederea practicării sportului de performanță, a unităților emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru produse alimentare și mese calde, precum și a unităților emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, denumite în continuare *operatori*, se realizează prin intermediul Comisiei pentru autorizarea operatorilor economici din domeniul cu reglementări specifice, denumită în continuare *comisie*, structură interdepartamentală care își desfășoară activitatea la sediul Ministerului Finanțelor.”

14. În anexa nr. 2, la articolul 3, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Deciziile comisiei sunt obligatorii pentru toți operatorii economici din domeniile cu reglementări specifice — operatorii economici care funcționează ca unități emitente de vouchere de vacanță, operatorii economici care funcționează ca unități emitente de tichete sociale pentru grădiniță, operatorii economici care funcționează ca unități emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru mese calde, operatorii economici care funcționează ca unități emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru sprijin educațional, operatorii economici care funcționează ca unități emitente de vouchere pe suport hârtie acordate în vederea achiziționării de echipamente sportive pentru încurajarea și sprijinirea copiilor în vederea practicării sportului de performanță, operatorii economici care funcționează ca unități emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru produse alimentare și mese calde, precum și pentru operatorii economici care funcționează ca unități emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți.”

15. După anexa nr. 19 se introduc două noi anexe, anexele nr. 20 și 21, având cuprinsul prevăzut în anexele nr. 1 și 2 care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

CRITERII**de autorizare a funcționării unităților emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți**

În conformitate cu prevederile art. 4 alin. (7), (8) și (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/2022 privind unele măsuri necesare în vederea implementării Fondului de ajutor european destinat celor mai defavorizate persoane, decontarea unor cheltuieli privind sprijinirea refugiaților din Ucraina, precum și acordarea de granturi din fonduri externe nerambursabile pentru investiții destinate rețehnologizării IMM-urilor, unitățile emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți sunt obligate să solicite autorizație de funcționare, care se acordă de către Ministerul Finanțelor, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele criterii:

1. Unitățile care solicită autorizație de funcționare ca unități emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți trebuie să dovedească faptul că funcționează legal pe teritoriul României și că în actul de înființare au prevăzut la obiectul de activitate operațiuni privind emiterea și gestionarea tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, având cod CAEN 6612 „Activități de intermediere a tranzacțiilor financiare”.

2. Capitalul social sau de dotare, după caz, subscris și vărsat de către unitățile care solicită autorizație de funcționare ca unități emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți trebuie să reprezinte echivalentul în lei a cel puțin 500.000 euro, luându-se în calcul cursul de schimb la data înființării societății sau la data ultimei majorări a capitalului social, înregistrată la oficiul registrului comerțului sau în actul constitutiv, după caz.

La data solicitării autorizației de funcționare, administratorul societății depune o declarație pe propria răspundere prin care se obligă ca, în termen de maximum 15 zile de la data atribuirii de către Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene a contractului de achiziție publică pentru emiterea tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, să transmită către direcția de specialitate din Ministerul Finanțelor cu atribuții de management al domeniilor reglementate specific o notificare însoțită de documentele din care reiese că societatea îndeplinește criteriul prevăzut la acest punct.

3. Pentru unitățile solicitante care dețin autorizație de funcționare pentru emiterea unuia sau mai multor tipuri de bilete de valoare și/sau tichete sociale, după caz, reglementate de Legea nr. 165/2018 privind acordarea biletelor de valoare, cu modificările și completările ulterioare, de Legea nr. 248/2015 privind stimularea participării în învățământul preșcolar a copiilor provenind din familii defavorizate, republicată, de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare, de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2020 privind unele măsuri pentru sprijinirea categoriilor de persoane cele mai defavorizate care beneficiază de mese calde pe bază de tichete sociale pe suport electronic pentru mese calde, acordate din fonduri externe nerambursabile, precum și unele măsuri de distribuire a acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 112/2021, de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 133/2020 privind unele măsuri pentru sprijinirea categoriilor de elevi cei mai defavorizați care beneficiază de sprijin educațional pe bază de tichete sociale pe suport electronic pentru sprijin educațional acordate din fonduri externe nerambursabile, precum și unele măsuri de distribuire a acestora, aprobată prin Legea nr. 178/2021, cu modificările ulterioare, și, respectiv, de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2022 privind unele măsuri temporare pentru acordarea de sprijin material categoriilor de persoane aflate în situații de risc

de deprivare materială și/sau risc de sărăcie extremă, suportate parțial din fonduri externe nerambursabile, precum și unele măsuri de distribuire a acestuia, cu modificările și completările ulterioare, condiția de existență a unei valori minime a capitalului social sau de dotare, după caz, subscris și vărsat, prevăzută la pct. 2, se aplică cumulativ cu nivelul minim prevăzut pentru unitățile emitente de tichete de masă, tichete cadou și tichete de creșă, tichete culturale, vouchere de vacanță, tichete sociale pentru grădiniță, tichete sociale pe suport electronic pentru mese calde, tichete sociale pe suport electronic pentru sprijin educațional și, respectiv, tichete sociale pe suport electronic pentru produse alimentare și mese calde, după caz.

La data solicitării autorizației de funcționare, administratorul societății depune o declarație pe propria răspundere prin care se obligă ca, în termen de maximum 15 zile de la data atribuirii de către Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene a contractului de achiziție publică pentru emiterea tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, să transmită către direcția de specialitate din Ministerul Finanțelor cu atribuții de management al domeniilor reglementate specific o notificare însoțită de documentele din care reiese că societatea îndeplinește criteriul prevăzut la acest punct.

4. Unitățile care solicită autorizație de funcționare ca unități emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți trebuie să dovedească faptul că dispun de un ansamblu de măsuri de securitate care să garanteze buna funcționare a sistemului tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți sau externalizează acest ansamblu de măsuri, după cum urmează:

a) asigurarea cu personal de specialitate, angajat de către unitatea emitentă și/sau de furnizorii acesteia, și dotarea cu echipament software și alte echipamente, deținute sau utilizate de către unitatea emitentă și/sau de către furnizorii acesteia, necesare pentru emiterea tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, cu respectarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 113/2022;

b) utilizarea de suporturi materiale specifice pe care se stochează valoarea tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, cu particularități distincte minime care să nu permită falsificarea acestora (bandă magnetică pentru utilizarea securizată sau hologramă dedicată);

c) existența spațiilor distincte, necesare emiterii, depozitării, ambalării suporturilor electronice ale tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți. Activitatea în aceste spații trebuie să se desfășoare de către personalul autorizat în condițiile de siguranță prevăzute de legislația în vigoare (cel puțin mijloace tehnice de supraveghere a spațiilor de emitere și de depozitare, mijloace tehnice de siguranță, sisteme de alarmă);

d) existența unei platforme proprii sau a unei confirmări de parteneriat/relații contractuale cu organizația care administrează scheme/aranjamente de plată sau cu alte organizații specializate, după caz, utilizate în emiterea, decontarea și gestionarea tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți;

e) asigurarea mecanismelor specifice pentru transferul valorii nominale a tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți către beneficiari prin alimentarea suportului electronic;

f) asigurarea, direct sau prin furnizori, a sistemelor, funcționalităților și mecanismelor financiare necesare decontării tranzacțiilor efectuate cu tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți la unitățile afiliate;

g) existența mijloacelor de transport speciale și asigurarea protecției transportului suporturilor electronice ale tichetelor

sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, pentru situațiile în care se transportă și suporturi electronice care sunt alimentate cu contravaloarea tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți.

5. Unitățile care solicită autorizație de funcționare ca unități emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți nu pot fi autorizate în situația în care înregistrează obligații restante la bugetul general consolidat, așa cum acestea sunt definite de Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

6. Unitățile care solicită autorizație de funcționare ca unități emitente de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți nu pot fi autorizate în situația în care acestea/administratorul/directorul economic și/sau financiar înregistrează fapte în cazierul fiscal.

7. În cazul în care unitatea care solicită autorizație de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți nu deține autorizație de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru mese calde, aceasta parcurge procedura de autorizare prevăzută de Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 2.007/2008, cu modificările și completările ulterioare, iar autorizația de funcționare se eliberează pe o perioadă de 2 ani.

Unitatea emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți va solicita reautorizarea cu cel puțin 45 de zile calendaristice înainte de data expirării autorizației de funcționare.

8. În situația în care o unitate deține autorizație de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți pentru o locație și solicită, în cadrul termenului de valabilitate a autorizației, completarea acesteia cu alte locații, va depune la organul emitent o cerere de autorizare suplimentară, însoțită de documentele prevăzute la pct. 15, fiind necesar să facă și dovada îndeplinirii ansamblului de măsuri de securitate prevăzute la pct. 4.

9. În situația prevăzută la pct. 8, comisia va emite o autorizație de completare care va avea același termen de valabilitate cu autorizația inițială și pe care se va înscrie, sub sintagma „Autorizație de funcționare”, cuvântul „completare”.

10. Unitățile care își schimbă sediul social sau denumirea ori renunță la un punct de lucru au obligația de a solicita modificarea autorizației de funcționare în termen de 30 de zile de la data înregistrării modificării. Comisia va emite o nouă autorizație de funcționare care va avea același termen de valabilitate cu autorizația inițială și pe care se va înscrie, sub sintagma „Autorizație de funcționare”, cuvântul „modificare”.

11. Unitățile emitente care externalizează ansamblul de măsuri de securitate care garantează buna funcționare a sistemului tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți și care, în perioada de valabilitate a autorizației, schimbă oricare dintre furnizorii de servicii notifică acest lucru direcției de specialitate cu atribuții de management al domeniilor reglementate specific din cadrul Ministerului Finanțelor, în termen de 30 de zile de la data încheierii noului contract de prestări servicii. Prevederile pct. 12 se aplică în mod corespunzător.

12. Constatarea abaterilor se face de către organele cu atribuții de control din cadrul Ministerului Finanțelor sau de către echipa de specialiști prevăzută la pct. 15 lit. g), care informează de îndată comisia în vederea suspendării autorizației de funcționare sau retragerii acesteia, după caz.

13. Comisia poate dispune ridicarea sancțiunii de suspendare a activității dacă unitatea emitentă în cauză face dovada remedierii cauzelor care au condus la aplicarea sancțiunii. Constatarea remedierii se efectuează de către echipa de specialiști prevăzută la pct. 15 lit. g).

14. În situația în care, la data expirării termenului de suspendare, unitatea emitentă nu face dovada remedierii cauzelor care au condus la aplicarea sancțiunii, comisia dispune

retragerea autorizației de funcționare. Retragerea autorizației de funcționare își produce efectele de la data comunicării deciziei.

15. Unitățile care solicită autorizație de funcționare depun la direcția de specialitate dosarul de autorizare, cu următorul conținut:

a) cererea de autorizare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți;

b) copia certificatului de înregistrare eliberat potrivit reglementărilor legale în vigoare;

c) documentul emis de către unitatea teritorială a Trezoreriei Statului din care să rezulte că unitatea emitentă a deschis la Trezoreria Statului:

(i) un cont distinct disponibil cu afectățione specială, în care unitatea emitentă încasează sumele reprezentând valoarea nominală a tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți și, respectiv, din care virează sumele încasate în conturile sau subconturile deschise la instituții de credit;

(ii) contul prevăzut la art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2002 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în care încasează sumele reprezentând costul emiterii suportului electronic;

d) adeverința emisă de către unitatea bancară sau de entitatea însăși în cazul instituțiilor de credit, din care să rezulte că unitatea emitentă a deschis un cont sau un subcont de plăți distinct prin care se vor derula încasările și plățile aferente valorilor nominale ale tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți;

e) angajamentul unității emitente conform căruia prin contul sau subcontul de plăți distinct prin care se vor derula încasările și plățile aferente valorii nominale a tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți nu vor fi utilizate alte instrumente financiare, cu excepția viramentului bancar;

f) cazierul judiciar al administratorului/administratorilor și al directorului economic și/sau financiar, însoțit de declarația pe propria răspundere a acestora că ocupă această funcție în cadrul societății;

g) în cazul unităților care nu dețin și autorizație de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru mese calde, nota de constatare, care conține propunerea de acordare sau neacordare a autorizației de funcționare din perspectiva respectării cerințelor prevăzute la pct. 1 și 4, întocmită de o echipă de specialiști, compusă din:

— un reprezentant al Direcției generale management al domeniilor reglementate specific din cadrul Ministerului Finanțelor;

— un reprezentant al Direcției de legislație și reglementări contabile din cadrul Ministerului Finanțelor;

— un reprezentant al Centrului Național pentru Informații Financiare din cadrul Ministerului Finanțelor;

— un reprezentant al Direcției generale coordonare control fiscal din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală;

— un reprezentant al organului fiscal competent cu administrarea contribuabilului;

— un reprezentant al Companiei Naționale „Imprimeria Națională” — S.A.

Nota de constatare va fi semnată de ambele părți;

h) o declarație pe propria răspundere a administratorului societății prin care acesta se obligă ca, în termen de maximum 15 zile de la data atribuirii de către Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene a contractului de achiziție publică pentru emiterea tichetelor sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, să transmită către direcția de specialitate din Ministerul Finanțelor cu atribuții de management al domeniilor reglementate specific o notificare însoțită de documentele din care reiese că societatea îndeplinește condițiile prevăzute la pct. 2 și 3.

ANEXA Nr. 2
(Anexa nr. 21 la Ordinul nr. 2.007/2008)

PROCEDURĂ DE NOTIFICARE
a intenției de a obține autorizație de funcționare ca unitate emitentă
de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți

1. Operatorul economic care deține autorizație de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru mese calde, acordată potrivit legii, aflată în termen de valabilitate, poate obține și autorizație de funcționare ca unitate emitentă de tichete sociale pe suport electronic pentru nou-născuți, după transmiterea către direcția de specialitate cu atribuții de management al domeniilor reglementate specific din cadrul Ministerului Finanțelor a unei notificări cu privire la intenția sa, însoțită de următoarele documente:

- a) cele prevăzute la pct. 15 lit. a)—f) și h) din anexa nr. 20 la ordin;
- b) o declarație pe propria răspundere dată de reprezentantul legal al unității emitente, din care să rezulte că societatea îndeplinește ansamblul de măsuri de securitate prevăzut la pct. 4 din anexa nr. 20 la ordin.

2. Prevederile pct. II și III ale anexei nr. 2 la ordin se aplică în mod corespunzător.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE
DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

DECIZIE

pentru aprobarea modalității de alocare transfrontalieră a costurilor aferente
proiectului de interes comun nr. 6.20.4 — „Unitate de stocare Depomureș, România”,
parte a grupului de proiecte 6.20 — Creșterea capacității de stocare în Europa de Sud-Est,
inițiat de Societatea Comercială DEPOMUREȘ — S.A.

Având în vedere dispozițiile art. 12 alin. (4) din Regulamentul (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind liniile directe pentru infrastructurile energetice transeuropene, de abrogare a Deciziei nr. 1.364/2006/CE și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 713/2009, (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 5 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se aprobă modalitatea de alocare transfrontalieră a costurilor aferente proiectului de interes comun nr. 6.20.4 — „Unitate de stocare Depomureș, România” din lista Uniunii Europene, solicitată conform prevederilor Regulamentului (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind liniile directe pentru infrastructurile energetice transeuropene, de abrogare a Deciziei nr. 1.364/2006/CE și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 713/2009, (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009, prin cererea înregistrată la Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei cu nr. 60.243 din 28.03.2022 de către

inițiatorul de proiect Societatea Comercială DEPOMUREȘ — S.A., astfel: Societatea Comercială DEPOMUREȘ — S.A. suportă costurile aferente realizării proiectului de interes comun nr. 6.20.4 din lista proiectelor de interes comun a Uniunii Europene, aprobată prin Regulamentul delegat (UE) 2022/564 al Comisiei din 19 noiembrie 2021 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește lista proiectelor de interes comun a Uniunii Europene.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Dumitru Chiriță

București, 17 august 2022.
Nr. 1.438.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.380	380	138
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

5 948493 458203